

den overflødige Arbeidsbefolkning, naar han ikke behøver den længere; det er en af de Ulemper, hvoraf man har lidt i Fængslerne i de forskjellige Retninger, hvor der hidtilbage har været Beskjæftigelse. Jeg troer derfor, at naar man overveier alle disse Forhold, vil man snart komme til den Erkjendelse, at det bliver lidet nyttigt at betroe Ministeren Midlerne til at slaae ind paa den Vej, hvorom her er Spørgsmaal, naar man tillige forsøger paa at begrænse ham. Den Begrænsning, man kan opstille, navnlig gjennem Finantsloven, eller som man simpelt kan lægge i stedsindvundne Udtalelser, vil ikke kunne føre til Noget; thi man vil snart komme til den Erkjendelse, at man har forhindret den Sag, man vil fremme; ja, dersom man gaaer løs paa at stille disse Midler til Regjeringens eller Ministerens Raadighed under den Forudsætning, at de ikke skulde kunne bruges, men at Sagen derved skulde falde sammen, da er det vist, at jo mere indskrænkede Betingelserne ere, jo nærmere kommer man sit Maal. Men er det derimod den alvorlige Hensigt, at lade disse Midler komme til Anvendelse paa den Maade, man selv erkjender for hensigtsmæssig, saa maa man lade Ministeriet eller Regjeringen have fri Raadighed og see, hvorledes de komme ud af det. Det er min fulde Overbeviisning, at det, som det ærede Medlem frygter for, ikke vil skee; thi hvorfor vilde det ikke allerede være skeet, om det var naturligt? En af de Mænd, som der her har været tænkt paa, — man kan gjerne udtale det, da han har gjort Forslag i denne Henseende, og det væsentligt er dem, hvorpaa Ministeriet støtter sit Forslag — har beskjæftiget Fanger i lang Tid i Fængslet ved Horsens, men hvorfor har han ikke forsøgt at beskjæftige Skræddere og Skomagere med at sy Sko og Klæder? — Har han foreslaaet det, er det blevet nægtet, er det paa Grund af Afslag, at han ikke har gjort det? — Dersom man vil forsøge Begrænsninger af den Natur, som det ærede Medlem har omtalt, og ikke alene tænker sig Straffeanstalterne i Horsens eller Viborg, men ogsaa vil tage Straffeanstalten i Kjøbenhavn i Betragtning, saa vil der paa Grund af denne sidste Anstalts Veligheden slet ikke kunde virkes der, naar der ikke maatte virkes i

andre Retninger end dem, hvormed Ingen var utilfreds i Kjøbenhavn; thi der vilde ganske vist ikke blive en eneste Virkefreds tilbage, uden at der dog altid vilde blive Noget, som var utilfreds med, at den benyttedes der. Det ærede Medlem sagde, at Ministeriet skulde søge at begrænse Fængslerne til, saadanne Virksomheder, at Ingen af de nuværende med Bedrøft beskjæftigede Mænd vare utilfredse dermed. (Eindahl: Jeg sagde: enkelte bestemte Virksomheder). Dersom det ærede Medlem havde indskrænket sig til at værne alene om Horsens, da havde man bedre forstaaet ham; men trods den Almindelighed, han søgte at give hele sit Foredrag, saa man dog tydelig, at han kun havde seet Horsens og ikke lagt Mærke til, at der var Fængselsanstalter paa andre Steder; thi skulde den samme Begrænsning overføres paa Christianshavns Fængsel, saa blev al Beskjæftigelse paa den Maade der umulig, medens den tillige vilde have de meest skadelige Følger for de øvrige Straffeanstalter — om der overhovedet kan være Spørgsmaal om skadelige Følger. Jeg kan ikke indsee, at man med Nytte vil kunne stille Regjeringen nogensomhelst Art af Begrænsning, med Hensyn til Anvendelsen af denne Sum, ud over den, der er foreslaaet eller henpeget til i Finantsloven, og som gjælder de gjensidige Forpligtelsesforhold, nemlig Sikkerhed for Capital og Renter og Midler til at skaffe sig saa god en Priis for de Kræfter, man stiller til Raadighed, som muligt. Det er ogsaa Noget af det, der viser en vis Gensidighed i det ærede Medlems Udtalelser, om jeg maa bruge dette Udtryk, at da denne Tanke ret greb ham, at naar Regjeringen fikrede sig dette, saa arbejdede den paa en vis Maade eller meest imod det, han værne om; thi jo høiere Priis Regjeringen skal skaffe for den Arbeidskraft, den skal tildele Entreprenøren, desto mindre Indskrænkning kan denne gaae ind paa og desto større Frihed har han til at virke. Efterat derfor det ærede Medlem havde søgt derpaa og udtalt sig derom som en heldig Bemærkning, skød han det ogsaa i Grundden fra sig; han sølte: „det skulde Du hellere strax have kastet væk; det er det Modsatte af, hvad Du ønsker“. I det ærede Medlems Udtalelser ligger i Grundden dog det: „lad Fæng-